

I.M.K.A.Ω.M.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Αποστολικοί Αντίλαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com

www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 20 Σεπτεμβρίου 2026

Μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού

Άγιος Ευστάθιος και η συνοδεία του, Θεοπίστη η σύζυγος του, Αγάπιος και Θεόπιστος τα παιδιά του, Άγιος Ιλαρίων ο νέος οσιομάρτυρας από την Κρήτη

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 837

Μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού

Απόστολος: Πρὸς Γαλάτας, β' 16-20 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Μᾶρκον, Η' 34 - Θ' 1

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι» (Μάρκ. 8,34)

Ἡ Εκκλησία μας επέλεξε την προηγούμενη Κυριακή, την Κυριακή προ της ύψωσης, ένα κείμενο από τον ευαγγελιστή Ιωάννη, το οποίο

αναφέρεται στον σταυρικό θάνατο του Ιησού και το σύμβολο του Σταυρού ως το απόλυτο σύμβολο σωτηρίας για τον άνθρωπο. Τη σημερινή Κυριακή επιλέγει ένα κείμενο από τον ευαγγελιστή Μάρκο, που αναφέρεται στον σταυρό που φέρει στους ώμους του ο αληθινός μαθητής του Χριστού κι έτσι κερδίζει την αληθινή ζωή. Σύμφωνα με τον Μάρκο, ο Ιησούς Χριστός συνομιλώντας με τους μαθητές Του, μίλησε για το Πάθος Του και την Ανάσταση Του. Ταυτόχρονα τους εξήγησε τι σημαίνει να ακολουθεί κάποιος τον Ιησού. Ο Χριστός τους προειδοποίησε λέγοντας: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω

μοι» (Μάρκ. 8,34)

Ο Ιησούς δηλαδή τόνισε με ρητό τρόπο ότι η μοναδική προϋπόθεση για να Τον ακολουθήσει κάποιος είναι να απαρνηθεί τον εαυτό του σηκώνοντας τον δικό του σταυρό. Με τους λόγους αυτούς ο Χριστός κάλεσε κάθε μαθητή και γενικά τον άνθρωπο, να λάβει μια πολύ σημαντική και συνάμα δύσκολη απόφαση. Σημαντική, γιατί θα τον βοηθούσε να γίνει αληθινός μαθητής του Χριστού, και δύσκολη, γιατί θα έπρεπε να υπερβεί τη συνήθεια που του είχε γίνει δεύτερη φύση, να σκέφτεται δηλαδή μόνο τον εαυτό του. Γιατί ο άνθρωπος, απομακρυσμένος από τον Θεό, είχε πλέον συνηθίσει να βλέπει τα πάντα εγωκεντρικά. Το **«εγώ»** είχε κυριαρχήσει του **«εμείς»**. Τώρα, ο Ιησούς καλεί τους μαθητές Του και τον άνθρωπο γενικότερα, να πραγματοποιήσουν την υπέρβαση. Να προβούν δηλαδή σε πράξεις που υπερβαίνουν και αναιρούν το **«εγώ»** τους.

Ο Ιησούς, για να βοηθήσει περισσότερο τους μαθητές Του να αντιληφθούν τον κίνδυνο να χάσουν την αληθινή ζωή, τους υποβάλλει δυο ερωτήσεις. Με την πρώτη αναρωτιέται: **«Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἂν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»** (Μάρκ. 8,36), και με τη δεύτερη εκφράζει την απορία Του τι είναι αυτό που ο άνθρωπος: **«Ἦ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»** (Μάρκ. 8,37), εννοώντας την αληθινή ζωή. Και στις δυο ερωτήσεις μπορούμε να απαντήσουμε ότι η αληθινή ζωή είναι τόσο σημαντική και πολύτιμη ώστε δεν αξίζει να κερδίσει κανείς ακόμα και όλο τον κόσμο. Κανένα αντάλλαγμα δεν είναι αρκετό να εξαγοράσει την αληθινή ζωή. Και μόνο οι λέξεις που χρησιμοποιεί εδώ ο Χριστός για να μάς περιγράψει την αξία της αληθινής ζωής, όπως: **«κερδίζω»**, **«χάνω»**, **«αντάλλαγμα»**, αρκούν για να καταλάβουμε ότι ο Ιησούς, με τις ερωτήσεις Του αυτές αναφέρεται στον επίγειο πλούτο.

Εδώ, αγαπητοί μου, πρέπει να κάνω μια διευκρίνηση. Ο άνθρωπος είναι το αδιαίρετο κράμα σώματος και ψυχής. Πολλές φορές αξιολογούμε την ψυχή μας ως όντως υπόσταση, αφού το σώμα μας χωρίς αυτήν είναι νεκρό. Αυτό είναι ανθρωπολογικό λάθος και πηγή σύγχυσης, η οποία κάνει πολλούς χριστιανούς να δέχονται ότι το σώμα τους δεν αξίζει

τίποτε και πρέπει να σωθεί μόνο η ψυχή τους. Η λέξη ψυχή σημαίνει και την εσωτερική ιδιοπροσωπία του καθενός μας, που υφίσταται στο διηνεκές μετά τη δημιουργία από τον Θεό στη γέννησή μας, σημαίνει επίσης και την περιεκτική του όλου ανθρώπου, σώματος και ψυχής, σύσταση. Ο Χριστός εδώ διευκρινίζει με σαφήνεια το παραπάνω, όταν λέγει: **«Ὁς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν»** (Μάρκ. 8,35).

Μπροστά στον Χριστό στεκόμαστε ως σωματοψυχικές οντότητες, που για να Τον ακολουθήσουμε πρέπει να απαρνηθούμε τον όλο εαυτό μας και να άρουμε τον σταυρό μας. Ο Χριστός με τον Σταυρό Του ανατρέπει κυριολεκτικά το ανθρώπινο. Μπορούσε να φύγει από τη δύσκολη ώρα, και δεν έφυγε. Μπορούσε να παρατάξει χιλιάδες αγγέλους εναντίον αυτών που Τον συνέλαβαν, και δεν το έκανε. Μπορούσε να μη σταυρωθεί, αλλά είπε: **«...γενηθήτω τὸ θέλημά Σου...»**. Όλα αυτά είναι μωρία για τον κόσμο. Είναι μωρία να έχεις τη δυνατότητα να κλέψεις και να μη το κάνεις! Είναι μωρία να σου δίνεται η ευκαιρία για κάθε είδους βρομοδουλειές και να την πετάς! Είναι μωρία να μην πατάς επί πτωμάτων για να ανέβεις! Είναι μωρία να μη βλέπεις πριν απ' όλους και πριν απ' όλα τον εαυτό σου!

Γιατί δεν καταλαβαίνουμε, αδελφοί μου, την αξιολογική σειρά των πραγμάτων; Γιατί μάς φαίνεται ο Σταυρός υπόθεση δύσκολη; Διότι μένουμε στα έξω και στα φαινόμενα. Διότι μάς συναρπάζει η εντύπωση. Αν ντραπείς τον λόγο του Χριστού και φοβηθείς τη μωρία του Σταυρού, τότε δεν έχεις καμιά σχέση μαζί Του. Όχι γιατί Εκείνος σε απέρριψε, αλλά γιατί εσύ Τον αποφεύγεις. Αν Τον ακολουθήσεις, τότε θα δεις τη Βασιλεία του Θεού να έρχεται εν δυνάμει. Δηλαδή θα χαρείς τη γεύση που γεννιέται στην καρδιά από τους λόγους του Χριστού, που η λογική τους αγνοεί. Εμείς όμως; Πνιγμένοι σ' ένα σωρό δικές μας προτεραιότητες, ξεχνάμε την ψυχή μας και τη σωτηρία της. Αγαπητοί μου, με τον Σταυρό μαθαίνουμε ότι ο Θεός μάς αγαπάει κι όταν εμείς Τον απορρίπτουμε. Εμείς, βέβαια, στις ανθρώπινες σχέσεις έχουμε απαίτηση για αποδοχή. Δημιουργούμε μια σχέση όταν ο άλλος μάς αποδέχεται. Ο Χριστός με τον Σταυρό Του μάς δείχνει ότι μάς αγαπάει

όποια κι αν είναι η στάση μας. Θυμόμαστε ότι στον Γολγοθά και αυτοί ακόμη που βρίσκονταν κάτω από τον Σταυρό, Τον απέρριπταν, Τον κορόιδευαν, Τον ενέπαιζαν, Του έβαλαν εμπαικτικές επιγραφές (INBI). Του έλεγαν: «**Να εσύ, που θα κατέλυες το ναό, κατέβα από τον Σταυρό για να σε πιστέψουμε και χίλια δυο άλλα**». Ο Χριστός τους αγαπούσε. Πάνω στον Σταυρό αγαπούσε πολύ τον Πιλάτο, τον Ηρώδη, τους Άννα και Καϊάφα και τους στρατιώτες που Τον σταύρωσαν, απ' όσο αγαπούσε τη Μάνα Του. Με αυτό τον τρόπο μάς έδειξε ότι ακριβώς αυτό είναι ο Σταυρός. Μια άλλου είδους αγάπη, μια αγάπη που ξεχνάει τον εαυτό της. Κι εμείς που είμαστε χριστιανοί, δεν πρόκειται ποτέ να μάθουμε να αγαπάμε, αν δεν καταλάβουμε τι είναι ο Σταυρός.

Αδελφοί μου, δεν μπορείς να αγαπάς αν δεν μπορείς να δώσεις και φυσικά δε γίνεται να δώσεις ό,τι δεν έχεις! Ο Χριστός έχει αγάπη σωστή και μπορεί να τη δώσει, κι έτσι μπορεί και αγαπάει. Ο Χριστός όμως μάς αγαπάει ακόμη κι όταν εμείς δεν το αξίζουμε. Έχουμε άραγε δοκιμάσει ποτέ να αγαπήσουμε κάποιον που δεν το αξίζει; Έχουμε μάθει να αγαπάμε το παιδί μας, που μάς πληγώνει με τον τρόπο της ζωής του; Πριν πάμε στο παιδί μας, έχουμε μάθει να αγαπάμε στη σχέση μας την οικογενειακή, τη συζυγική, τον άνθρωπό μας, που ώρες-ώρες είναι όχι όπως θα θέλαμε να είναι; Αν δεν το καταλάβουμε αυτό, αν και για μάς είναι αυτά ακατανόητα, τότε δεν καταλάβαμε ακόμη τι είναι Σταυρός.

Ο Σταυρός δε μάς εξασφαλίζει ότι δε θα πονέσουμε, ίσα-ίσα μάς επισημάνει ότι θα πονέσουμε. Αν δεν το καταλάβουμε αυτό, δεν θα καταλάβουμε ποτέ ότι ο Σταυρός δεν είναι ένα θρησκευτικό σύμβολο, αλλά είναι ένας τρόπος που μάς βγάζει από τον εαυτό μας και μάς μαθαίνει την αγάπη του Χριστού, ο οποίος μάς αγαπάει όταν δεν το αξίζουμε και έχει τη διάθεση να θυσιάσει τον Εαυτό Του, γι' αυτούς που δεν Τον αγαπάνε. Ο Χριστός σήμερα ξεκαθαρίζει και η γιορτή της Εκκλησίας μας επαναλαμβάνει και μάς μαθαίνουν να αρχίσουμε να φρονούμε τα του Θεού. Και το φρόνημα του Θεού είναι: «θυσία του εαυτού μου χάρη της αγάπης των άλλων, όπως Εκείνος σταυρώθηκε για χάρη της δικής μας αγάπης.

ΑΜΗΝ!